

MOZAMBIC

DINCOLO DE UMBRĂ

Ellie Hein

Editura Casa Cărții, Oradea
2004

Originally published in English as
MOZAMBIQUE, BEYOND THE SHADOW
Copyright © 2000 Christ For The Nations, Inc.
P. O. Box 769000
Dallas, Texas 75376-9000
web-site: <http://www.cfni.org>

Mozambic – Dincolo de umbră

de Ellie Hein

Copyright © 2004 Editura Casa Cărții

O.P. 1, C.P. 270,

410610 Oradea

Tel.: 0359-800761; 0722-669566

Tel./Fax: 0259-469057

Email: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Traducerea: Ioan Mehedinți

Editarea: Fidelia Stroe

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Adrian Mihocaș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HEIN, ELLIE

Mozambic – dincolo de umbră / Ellie Hein. –

Oradea : Casa Cărții, 2004

ISBN 973-86408-8-1

821.111-97=135.1

DEDICAȚIE

Dedicată poporului mozambican
ale cărui urme ale durerii au marcat pentru totdeauna
pământul ars din propria lui țară pustiită,
și care în același timp a pășit îndrăzneț dincolo de umbră
...spre lumina care se întrezărește.

De asemenea tuturor celor care ne-au ajutat
să ținem aprinsă lumina în întuneric,
în special copiilor noștri
Tammy, Dustin și Deborah.
Vă iubim!

—Ellie

MULȚUMIRI

Această carte nu ar fi ceea ce este fără sprijinul susținut și fără munca de echipă a prietenilor noștri de la Christ For The Nations. Ei au prins ritmul inimilor noastre și l-au așternut pe hârtie. Cu foarte multă grijă ei au lucrat la sufletul cărții, fără a pierde nici un detaliu, i-au dat un aranjament mult mai sistematic.

Mulțumim în mod deosebit doamnei Freda Lindsay că a avut încredere în noi și a fost hotărâtă să vadă această relatare publicată. Doamnă Lindsay, îți vom fi întotdeauna recunoscători pentru sprijinul și încurajarea din ultimii cincisprezece ani ai lucrării noastre. Dumnezeuastră ați determinat o mare schimbare în viața noastră.

Annei Jeanne Price, mulțumirile noastre sincere și respectul nostru pentru sensibilitatea ta și pentru dedicarea uimitoare în a da tot ce-ai avut mai bun în editarea textului în stil african. Datorită ție rămânem ceea ce suntem de fapt.

Mulțumiri Sandrei Geldenhuys pentru contribuția și încurajarea ta privind introducerea cărții la tipar și lui Shirley Lindsay pentru corectarea textului.

Mulțumirile noastre lui Vicky Sanz pentru munca excelentă în tehnoredactarea paginilor, a fotografiilor și a copertilor. Nu ne-am fi imaginat ceva mai bun.

Mulțumiri, de asemenea, tuturor rudelor și prietenilor noștri care în permanență ne-au îndemnat să scriem această continuare la prima noastră carte: „Mozambic, crucea și cununa”.

A lui Dumnezeu să fie slava.

Rodney și Ellie Hein

CUPRINS

Cuvânt înainte la ediția în limba engleză.....	11
Cuvânt înainte la ediția în limba română.....	15
Introducere.....	19

PARTEA ÎNTÂI: CINE ÎI VA IUBI PE COPIII MEI?

1. Glonțul din sac.....	23
2. Poporul uitat.....	28
3. Capturați.....	37
4. Teritoriul leului.....	45
5. Fugi din țara ta.....	53

PARTEA A DOUA: UN GLAS PENTRU CEI FĂRĂ GLAS

1. Misiunea Malawi.....	65
2. Masacrul pruncilor.....	71
3. Dincolo de marele Zambezi.....	84
4. S.O.S.....	117
5. Aripă.....	137
6. Zbor într-un cuib de viespi.....	140
7. Peștera Adulam.....	161
8. Regiuni îndepărtate interzise.....	168
9. Puterea cuvântului scris.....	201
10. Un timp de mare foamete.....	212
11. Lupte și victorii în familie.....	233
12. Cu avionul în junglă.....	244

13. De la război la pace.....	252
14. Aceste oase vor trăi.....	262
15. Dumnezeu îl vindecă pe general.....	275
16. Între timp, înapoi la fermă.....	281
17. Misionarii în cuptor.....	286

PARTEA A TREIA: FRUMUȘETE ÎN LOC DE CENUȘĂ

1. Întoarcerea din exil.....	301
2. Postul de comandă.....	306
3. Școala Biblică din Inhaminga.....	317
4. Brazilia vine în Mozambic.....	328
5. America, țara binecuvântărilor.....	343
6. Dustin.....	346
7. Umblând răniți.....	355
8. Vom zbura din nou.....	364
9. Isus Safari.....	369
10. Întristarea transformată în bucurie.....	382

Epilog.....	397
Mozambic 2004.....	399
Definiții.....	403

CUVÂNT ÎNAINTE

LA EDIȚIA ÎN LIMBA ENGLEZĂ

De:

Profesor André Eam Thomashaussen Dr. Jur (Kiel)
Institutul de Drept internațional și comparat
Universitatea din Africa de Sud

N-ar fi exagerat să spun că fără Rodney și Ellie Hein, procesul de negociere îndelungat și dureros și concluziile Acordului General pentru Pacea în Mozambic de la 4 octombrie 1992 n-ar fi fost posibil.

Lucrarea lor misionară din partea de nord și centrală a Mozambicului, în special în zonele Renamo, și cu soldații și conducătorii acestei mișcări din anii '80 și la negocierile de pace din 1989, au pus chiar temelia pentru ca pacea să devină posibilă. Soții Hein au adus mesajul creștinismului, al iubirii și respectului pentru viața umană, miilor de oameni care n-au auzit până atunci de Cristos. Ei au dat o nouă speranță unor popoare întregi, predicând adesea miilor de oameni brutalizați și abandonați. **În mod cu totul deosebit, misiunea lor a avut ca rezultat convertirea miraculoasă la credința creștină a câtorva conducători ai mișcării Renamo.** Datorită acestui fapt conducerea mișcării Renamo a căzut de acord în 1989, pentru prima dată după 12 ani ai unui război civil, cel mai crud și mai devastator, să se întâlnească cu o delegație de lideri mozambicani pentru a discuta posibilitatea unui cadru pentru pace cu guvernul țării.

Atunci când au început negocierile de pace cu toată sinceritatea, Rodney, folosindu-se de avionul său Piper Aztec, vechi de 35 ani, s-a asigurat că negociatorii Renamo pot părăsi adăposturile și taberele lor

secrete ca să ajungă la un aeroport internațional și în final să ajungă la Roma, în Italia, unde au avut loc negocierile. De mai multe ori facțiuni ale guvernului mozambican s-au opus negocierilor de pace și au bombardat pistele de aterizare din Sofala și au deschis focul asupra avionului în care se afla Rodney. Mulți oameni și chiar și eu am fost întărit de credința lor auzindu-i mărturisind mereu și mereu cum au scăpat cu viață în mod miraculos și nevătămați în cursul acestor călătorii. Rodney a fost singura persoană în care liderii mișcării Renamo au avut încredere să-i facă de cunoscut destinația călătoriilor lor și să-i ducă la aeroport.

Efortul familiei Hein în toți acești ani a fost enorm. Cele mai înalte oficialități, reprezentanți ai celor mai puternice națiuni, în permanență au contat pe ei, cerându-le să folosească mijloacele lor rudimentare și avionul lor vechi pentru a asigura transportul și comunicarea cu un popor altfel inaccesibil, și aceasta fără nici o remunerație.

Acestu lucru poate fi ilustrat doar de simplul fapt că în tot cursul procesului de negociere, până cu două luni înainte de semnarea Acordului de Pace, mișcarea Renamo n-a avut la dispoziție nici un mijloc accesibil de telecomunicații. Orice document și orice propunere în timpul celor opt protocoale lungi, care formează Acordul de Pace, a trebuit să fie primit și transmis către liderii Renamo de Rodney și Ellie. Chiar și atunci când conducerea mișcării Renamo a primit în cele din urmă un telefon portabil care funcționa prin satelit în august 1992, ei (și împreună cu ei, și puterile lumii și negociatorii de la Națiunile Unite), au trebuit să se bazeze pe avionul lui Rodney pentru a asigura combustibilul pentru generatorul care alimenta telefonul.

Rodney și Ellie n-au căutat să le fie recunoscute meritele sau să li se facă publicitate. Dimpotrivă, ei au îndurat cu răbdare acuzațiile și defăimările, hărțuiele și amenințările și ura celor care îi invidiau pentru încrederea pe care au clădit-o în Mozambic prin faptul simplu că au continuat să fie o pildă de iubire și credință.

După încheierea Acordului de Pace în luna octombrie 1992, Mozambicul și cele mai multe țări vecine au trecut prin cea mai grozavă secetă care a existat vreodată. Milioane de oameni erau în primejdie de moarte datorită lipsei de apă și de alimente. Rodney și Ellie au folosit fiecare moment și toate resursele posibile pentru a încerca să aducă situația la cunoștința întregii lumi, pentru a lupta în vederea acordării ajutoarelor și când acestea întârziiau să vină, ei înșiși au distribuit alimente și medicamente populației în agonie.

În timpul celui mai crud și nemilos război al foametei, când guvernul, în mod conștient nu lăsa să intre ajutoarele cu medicamente și alimente în interiorul țării (unde conducea mișcarea Renamo), avionul lui Rodney devenea singurul semn de speranță. Cu o capacitate maximă de jumătate de tonă, avionul era așteptat pe o pistă de aterizare înconjurată de până la 4 000 de oameni, care aveau nevoie de ajutor și de alimente. Cruzimea acestei experiențe de a nu fi în stare să faci mai mult decât un gest, a fost cel mai dureros lucru pentru ei.

Soții Hein continuă să fie cunoscuți prin sate de sute de pastori pe care i-au motivat să își asume lucrarea misionară, de pacienții pe care i-au ajutat și de studenții Școlii Biblice pe care au construit-o la Inhaminga.

Încrederea mea în familia Hein și în integritatea și competența lor este necondiționată.

De la Rev. Wayne Myers
Misionar în Mexic și în toată lumea

Din când în când întâlnim oameni care au un impact profund asupra vieților noastre. În mod neintenționat ei provoacă gândirea și modul nostru de viață. Așa stau lucrurile și cu Rod și Ellie Hein. Având privilegiul să cunosc sute de misionari dragi care lucrează în toată lumea, în cei peste cincizeci de ani de dedicare pentru lucrarea misionară, cred că dacă s-ar face un clasament al celor mai buni zece misionari, ei ar fi în vârful clasamentului. Cuvintele nu pot exprima pe deplin admirația mea pentru curajul, îndrăzneala și dedicarea acestor oameni tineri și credincioși ale căror sacrificii costisitoare și a căror sensibilitate față de călăuzirea Duhului Sfânt au afectat istoria unei întregi națiuni, atât din punct de vedere politic, cât și spiritual. Fie ca această carte să ne inspire pe toți să ne reevaluăm prioritățile și să ne redirecționăm eforturile noastre spre acele lucruri care au valoare eternă.

CUVÂNT ÎNAINTE LA EDIȚIA ÎN LIMBA ROMÂNĂ

„Dubul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsăți și să vestesc anul de îndurare al Domnului.” (Luca 4: 18, 19)

Cât de adevărată este în dreptul nostru această declarație a Domnului nostru Isus?

Deoarece noi călcăm pe urmele Lui în ungerea și autoritatea pe care El ne-a dat-o, cred că fiecare dintre noi este chemat în mod egal să împlinească această sfântă chemare. Cu cât ne apropiem mai mult de Iubitul nostru Isus cu atât Îi putem auzi bătaia inimii pentru o lume care moare în fiecare zi în păcat; cât de mult dorește El să plângă cu cei ce plâng, să îi tămăduiască pe cei cu inima zdrobită, cât de mult dorește El să îmbrățișeze un orfan, să îi viziteze pe cei din închisoare, să le spună celor care vin de la război că există slobozenie pentru ei... dar cine să se ducă, cine să Îl reprezinte, cine va sta în spărtură pentru o națiune care moare fără speranță, cine va avea curajul să se ridice în Numele Lui să schimbe istoria unui popor fără viitor strălucit?

Consider o mare onoare să mi se permită să scriu despre doi oameni extraordinari care datorită supunerii și ascultării de chemarea lui Dumnezeu în viața lor au schimbat istoria unei națiuni întregi, ca apoi datorită mărturiei lor mii de oameni din întreaga lume să fie provocați la marea aventură de a-L servi pe Dumnezeu dincolo de ceea ce este obișnuit, dincolo de tradiție și comfort. Luca 4:18–19 este piatra de căpătâi pentru lucrarea pe care ei continuă să o facă în Mozambic. Cuvintele mele sunt sărace, dar pline de respect și totală admirație pentru Rod și Ellie Hein, părinții și mentorii mei spirituali, apostoli și eroi ai credinței care

datorită dedicării lor totale pline de dragoste și sacrificiu continuă să motiveze și să inspire mii de oameni în a-L cunoaște pe Dumnezeu adevărat și neschimbat de-a lungul veacurilor. Testați în dăruirea și credința lor neclintită, de-a lungul anilor, printre zâmbete și lacrimi, au dovedit credincioșie față de Cel care i-a chemat, slujindu-i cu umilință și adâncă compasiune pe cei mai săraci dintre cei săraci, pe cei lăsați deoparte de-a lungul a sute de ani. Știu că Dumnezeu mă iubește mult pentru că m-a ales și mi-a dăruit această mare oportunitate să slujesc în această misiune, condusă de Rod și Ellie, alături de niște oameni aleși pe care îi consider cu tot respectul familia mea din Mozambic.

Vreau să îi provoc pe cei care au în mână această carte, faceți-vă timp să o citiți de la un capăt la altul, fiți deschiși la ceea ce Duhul lui Dumnezeu vă va provoca și dacă vă va spune că e timpul să ieșiți din confort și cotidian, aveți îndrăzneala să vă aventurați cu Isus în ceea ce El are mai bun pentru voi. Pot să vă spun din experiență că vă va aduce enorme bucurii și împliniri și viața voastră va fi tot mai bogată în Dumnezeu. De la bun început e de știut că aceste cuvinte nu au intenția să îi învinovățească și să îi condamne pe cei chemați să slujească în țară la un alt loc de muncă. Dar, cu siguranță într-un fel sau altul toți am primit Marea Trimitere din partea Domnului de a duce Evanghelia până la marginile pământului. Dacă chemarea Domnului pentru tine este să îi slujești pe oamenii nenorociți și pierduți care îți ies în cale fă-o cu credincioșie, dar dacă Domnul te-a chemat specific să lași totul și să te aventurezi cu El în altă parte a lumii, vreau să știi că nu vei găsi împlinire și fericire în orice altceva vei încerca să faci în afara Voii Lui.

Cât despre mine, o româncă de rând—nimic extraordinar legat de trecutul, prezentul și viitorul meu în afara strălucirii pe care o am când Isus e totul și eu nimic. Nu e vorba de povestea mea acum, mă simt ca și Ioan Botezătorul, pregătind calea înaintea acestor oameni deosebiți. Dar știu că e timpul în istorie când Dumnezeu vrea să provoace poporul român, în mod special pe tinerii care Îl iubesc pe Domnul, la un alt fel de dedicare și dăruire de cum au fost obișnuiți. De-a lungul timpului Dumnezeu și-a trimis slujitorii pentru a ajuta și a încuraja poporul nostru. De la Cuvântul propovăduit cu putere, la slujirea celor mai săraci, am învățat să primim, dar am uitat să dăruim, chiar dacă a dăruii a fost din trecut una din calitățile cu care, ca națiune, ne puteam mândri. Sărăcia, truda de fiecare zi ne-a făcut să ne gândim mai mult la noi și să uităm că puținul pe care îl avem îi aparține lui Isus. Îi mulțumesc mereu Domnului

pentru cei mai minunați părinți din lume, frați și surori pe care mi i-a dat. Am învățat de la ei dăruirea cu sacrificiu, pasiunea pentru suflete, și de ce nu, îndrăzneala de a păși dincolo de abilitățile și limitele mele omenești. Am învățat de la Dani, iubitul meu frate care acum e cu Domnul Isus, răbdarea și mulțumirea chiar în cele mai grele momente. Timpul în care am slujit în lucrarea cu copiii la biserica Betel din Oradea, dorința după ceva neobișnuit... toate acestea Dumnezeu le-a folosit să mă pregătească pentru aventura pe care o trăiesc cu Dumnezeu aici în Mozambic. Dacă Dumnezeu mă poate folosi pe mine, o fată obișnuită, din România, te poate folosi și pe tine, viața mea e o mărturie a credincioșiei și dragostei lui Dumnezeu. Din punct de vedere spiritual, emoțional și financiar Dumnezeu e Cel care mă susține în fiecare zi aici în mijlocul unui popor pe care nu îl cunoșteam, dar despre care, Cel pe care-L servesc, știa de mult. De la chemarea pe care El mi-a făcut-o, până la privilegiul de a veni și a lucra aici în Mozambic totul e o minune a Domnului pe care continui să o trăiesc în fiecare zi.

De ce sunt aici în mijlocul junglei, de ce Mozambic și nu România, de ce eu ca fată, de ce fără soț și familie... sunt întrebări pe care cu bună intenție orice român adevărat mi le-au pus. Răspunsul e foarte simplu: pentru că încă înainte de a exista pe acest pământ Creatorul și Dumnezeul meu a hotărât ca acum în acest timp în istorie să fiu aici să Îl reprezint, să fiu mâinile întinse ale dragostei pentru toți copiii neubiți și nedoriți ai unei națiuni care încearcă să se ridice din suferința și jugul umilinței prin care a trecut de-a lungul secolelor.

Cred din toată inima că atunci când ne deschidem ochii și vedem nevoia dincolo de limitele granițelor României și acceptăm provocarea lui Dumnezeu de a merge până la marginile pământului să vestim săracilor Evanghelia, să îi tămăduim pe cei cu inima zdrobită... să vestim anul de îndurare al Domnului, ne împlinim menirea pentru care am fost creați, și în același timp Dumnezeu începe să vindece rănilor, să ridice poverile și să aducă eliberarea și mântuirea scumpului nostru popor român.

Simona Caba
Inhaminga, Mozambic
Octombrie 2004

INTRODUCERE

Aceasta este povestea vieții unor oameni obișnuiți, fără talente sau însușiri speciale, oameni care au fost prinși într-o dramă extraordinară care a afectat istoria unei națiuni și a schimbat destinul multor suflete. Este pur și simplu povestea unei vieți predate lui Dumnezeu, nu a unor mari realizări personale. Controversată și provocatoare, în parte e o poveste tristă, dar are și momente de bucurie extatică. Mai mult decât toate acestea, e o poveste adevărată – în cele mai mici amănunte – și e o poveste actuală care ajunge chiar până în anul 2000.

Pe unul dintre pereții camerei avem afișate cuvintele unui autor celebru din secolul XX care glăsuiesc astfel:

Ca să fii un scriitor bun

*Mai întâi trebuie să ai talent... apoi trebuie să știi ce e disciplina,
să ai o concepție cu privire la ceea ce ai putea crea
și o conștiință absolută care să prevină falsul.*

Scriitorul trebuie să fie inteligent.

Timpul e scurt și el trebuie să trăiască suficient ca să-și scrie opera.

Aș dori să citesc ceea ce ar scrie un astfel de scriitor.

Ernest Hemingway

Mi-a fost de folos să citesc adesea aceste rânduri când mă luptam și doream să am mai multă inteligență pentru a face dintr-o relatare complicată o istorisire ușor de înțeles. Pentru că este o istorisire adevărată și nu un roman, n-am putut schimba nimic ca să o fac mai coerentă sau să o contureze mai bine. Faptele sunt fapte și ele pot fi mai ciudate decât ficțiunea.

Cât privește aspectul disciplinei, cât de ușor m-am lăsat distrasă, poate datorită emoțiilor legate de conținutul fiecărui capitol. Plăcute sau dure-roase, emoțiile sunt intense; și am avut întotdeauna nevoie de încă o ceașcă de ceai!

Rodney m-a încurajat în permanență în pasiunea lui nesfârșită de a-mi da ajutorul de care aveam nevoie. Nu am o relație bună cu computerul și fără ajutorul și perseverența lui Rod aș fi renunțat de o sută de ori. Împreună am râs și am plâns de câte ori ne aminteam unele dintre incidente. Am scormonit între amintirile și documentele roase de timp pentru a ne asigura că am prezentat corect toate întâmplările.

Suntem mulțumitori că am supraviețuit pentru a turna din trăirile noastre în aceste pagini, storcând fiecare strop care s-ar putea să atingă o altă inimă, și pentru a face mai ușor pentru cititor să vadă cu claritate iubirea, puterea și măreția Dumnezeului nostru.

Ellie Hein

** Înainte de a citi, observați, vă rog, definițiile de la pagina 403.*

Partea întâi

CINE ÎI VA IUBI PE COPIII MEI?

„De-abia puteam să mai respir.
Mi-a sărit inima din piept
când am simțit pistolul automat AK-47
împingându-mă din spate
și am auzit un glas răgușit spunându-mi: «Umblă!»
O, Dumnezeu, nu vreau să mor. O, Dumnezeu, copiii mei!
Cine îi va iubi pe copiii mei?»
– Ellie Hein

*Am auzit glasul Domnului întrebând:
„Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?”
Atunci am răspuns: „Iată-mă, trimite-mă!”*
Isaia 6:8

GLONȚUL DIN SAC

Soarele strălucitor al Africii scliffea pe aripile albastre ale avionului Piper Aztec pe care Rodney l-a adus în poziție orizontală pe deasupra copacilor. Bancurile de nisip tremurau lângă oglinda de apă în timp ce avionul a mai lăsat din altitudine ca să putem vedea mai de aproape hipopotamii care leneveau în râul Zambezi. Un crocodil monstruos care stătea la soare după ce-a fost trezit atât de brutal de mugetul celor două motoare, s-a ascuns lunecând în adâncimile protectoare. Ciulindu-și urechile lor mici, hipopotamii și-au întors boturile lor mari către uriașa pasăre de oțel cu sunet asurzitor.

Inima lui Rodney era copleșită de bucurie la vederea acestor lucruri. Aceasta era cea mai frumoasă imagine a Africii. Naturală. Puteai uita pentru o clipă că ne aflăm în plin război.

Întunecos, pericolul ascuns pândea de sub aripile avionului. Camuflați în iarba și vegetația de pe malul râului, o grupă de soldați așteptau ținând metalul rece al armelor lor într-o încheștare de moarte. În câteva secunde un baraj de venin mortal a fost aruncat asupra țintei. Rodney s-a încordat la izbucnirea focului automat care s-a auzit peste zgomotul motoarelor. O a doua rafală s-a năpustit asupra fuzelajului.

Rod s-a uitat rapid peste aparatele de bord pentru a vedea dacă au apărut stricăciuni la părțile vitale ale aparatului de zbor. Încă nu, și ceea ce era mai important, motoarele funcționau încă. Aplecându-se pentru a verifica întâi aripa dreaptă și apoi aripa stângă, n-a putut vedea vreo scurgere de combustibil – dar și dacă ar fi fost vreo scurgere, s-ar fi văzut ceva oare? Nedescoperind vreo problemă aparentă, Rodney a accelerat pentru a ajunge la fâșia cu tufișuri cât mai repede posibil. „Mulțumesc, Doamne Tată. Tu m-ai acoperit cu penele Tale și sub aripile Tale-mi gălesc adăpost.”

Douăzeci de minute mai târziu ochiul format al lui Rodney a găsit poienița mică din pădurea îndesată. Soldați prietenoși de această dată au

apărut din tufişuri cu armele lor pregătite, stând de-a lungul cărării atât pentru a proteja cât şi pentru a ura bun venit. Supraveghind manevrele de aterizare, Rodney s-a apropiat de pista din mijlocul pădurii. Va ieşi trenul de aterizare? Da! Luminile verzi s-au aprins şi roţile au ieşit. Slavă Domnului că ansamblul trenului de aterizare s-a ținut bine şi a rămas intact atunci când roţile au atins pământul şi avionul s-a aşternut lăsând în urmă un vârtej de praf şi de frunze. Rod mulţumea răsuflând uşurat, ştergându-şi sprânceana transpirată.

Soldaţii Renamo rânjeau un vesel bun venit strângând mâna prietenului lor „Joseph”, unii dintre ei îmbrăţişându-l. Aici aveam o legătură cu lumea de afară. O lume fără război, unde oamenii trăiau fără frica de a fi bombardaţi sau atacaţi. O lume unde erau magazine şi lucruri de cumpărat, unde pacea şi bunul simţ erau la ordinea zilei. Un grup de creştini şi lideri ai bisericii au ieşit înainte să-l salute pe Pastor Joseffo (alias Rodney sau Joseph). Ei au mers cale lungă pe jos pentru a fi astăzi aici unde li s-a spus să aştepte darurile care vor veni cu avionul misionarului. Râdeau şi discutau bucuroşi; reuniunea era cu totul specială când viaţa era plină de pericolele războiului.

Au descărcat mai întâi cutiile cu Biblie pentru bisericile care n-aveau nici un exemplar al Cuvântului lui Dumnezeu. Apoi baloţi de haine, materiale textile pentru femei şi fete care stăteau ascunse de ruşine în colibe şi în spatele copacilor pentru că n-aveau haine. În cele din urmă, sacii cu seminţe, fără de care n-ar fi recolta pentru a supravieţui anul acesta. Ce comoară din cer a venit astăzi!

Când ultimul sac a fost scos afară a lăsat o dâră de seminţe care curgeau printr-o gaură din sac. Cine va semăna sămânţa din acest sac va găsi printre seminţe un obiect de metal. S-ar putea să nu fie deloc surprins pentru că, la urma urmei, e vreme de război. Cine ştie unde va nimeri glonţul următor?

Cu avionul descărcat acum, Rodney verifică urmele gloanţelor şi a găsit un glonţ înfipt în burta avionului. Priveşte de aproape la unghiul traectoriei. Glonţul a trecut la un centimetru de cablurile de control al elevatorului din spate şi s-a oprit în sacul cu seminţe ce se afla chiar în spatele primului scaun. Avionul primise doar o singură lovitură din tot focul acela al armelor automate. Rodney a estimat că s-a tras cu cel puţin opt arme. Totuşi nu e nevoie decât de un glonţ ca să doboare avionul. Încă o dată Dumnezeu i-a cruţat viaţa lui Rod. *„Nu trebuie să te temi... nici de săgeata care zboară ţina.” (Psalmii 91:5)*